

[Justitsministeren.]

netop kan stige til 8 Aar. Derimod vil Sager angaaende Fosterfordrivelsen selv ikke kunne komme for Nævningeting, idet Straffen for denne Forbrydelse er sat til 2 Aar som Maksimum.

Jeg finder i det, der er udtalt af det ærede Medlem Hr. Trier og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, Anledning til at bemærke, at vi fik jo i Fjor en ny Straffelov, og Straffen for Fosterfordrivelse og for Barnemord under eller straks efter Fødselen blev meget betydeligt nedsat, ja, gjort saa lempelig, som Flertallet i den danske Lovgivningsmagt for Tiden kan gaa med til. Denne store Nedsættelse i Straffen havde til Følge, at disse Sager ikke mere kunde falde ind under Nævningesager. Dertil kan man ikke svare, at man kunde lade Nævningesagerne omfatte alle Sager, hvor Straffen kan stige indtil 2 Aars Fængsel. Det kan man selvfølgelig ikke; et saadant stort kostbart Apparat kan man ikke anvende lige derned til. Altsaa, de er faldet udenfor, fordi Straffen blev saa betydelig nedsat.

Nu vil vel neppe nogen kræve, at Barnemord skal gøres straffrit. Derimod er unægtelig den Tanke ikke lidet udbredt, at det burde være straffrit at afbryde et Svangerskab indenfor et Begyndelsesstadium, som ikke endnu har ført til noget egentligt Foster. Det er et Spørgsmaal, der naturligvis kan drøftes — det bevises jo allerede derved, at det bliver drøftet —, men hvis man vil søge noget saadant gennemført, maa man indbringe Lovforslag desangaaende. Der maatte fastsættes Grænser for Svangerskabets Begyndelsesstadium og Bestemmelser om, hvem der maatte foretage det fornødne til at afbryde Svangerskabet — det kunde vel kun være Læger —, og paa hvilke Vilkaar det maatte ske, thi en aldeles fri Bane kan jeg dog vanskelig tænke mig paa dette Omraade, og det vilde jo ogsaa være yderst farligt for de paagældende Kvinder, som udsattes for Behandling af ukyndige. Dette er Ting, som Lovgivningen maaske og maaske ikke vil komme til at beskæftige sig med i kommende Tider, og man kan jo meget vel tage disse Spørgsmaal op, men indtil en saadan Lovgivning har afløst den nuværende, maa selvfølgelig den nuværende Lovgivning respekteres af alle, derunder naturligvis ogsaa af Dommerne.

De andre Ændringer vedrørende Nævningesagerne, som er foreslaaet i Udvalgsbetænkningen, er mindre vigtige. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dem,

men indskrænke mig til at udtale min Glæde over, at hele Udvalget har tiltraadt Lovforslagets Bestemmelse i § 886 a. om at indføre den vigtige Nyordning, at Nævningerne kan spørges om, hvorvidt der har foreligget formildende eller skærpene Omstændigheder.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg kun skal tillade mig at bemærke ganske kort, at det har været mig meget magtpaaliggende at føre denne Sag frem for Rigsdagen i saa fyldestgørende en Skikkelse som muligt. Meget hurtigt efter, at jeg havde tiltraadt min nuværende Stilling, nedsatte jeg derfor ikke mindre end to Udvalg af sagkyndige Jurister til at udarbejde Forslag til Ændringer i Retsplejeordningen, og saa hurtigt som muligt derefter har jeg fremsat Forslaget for Rigsdagen. Forslaget har, som jeg begyndte med at sige, været Genstand for en baade energisk og meget dygtig Behandling i dette høje Tings Udvalg i denne Vinter. Der er til sidst opstaaet nogen Strid om, hvorvidt der skulde afgives Betænkning eller Beretning fra Udvalget.

Jeg har jo ikke haft direkte Lejlighed til at blande mig i det, men hvor jeg har kunnet, har jeg gjort gældende, at det var yderst ønskeligt, at vi fik dette Forslag gjort færdigt her i Folketinget i Aar, saaledes at det kunde blive forelagt det høje Landsting ved Begyndelsen af Rigsdagssamlingen til Efteraaret. Man har imidlertid fra Oppositionens Side i Udvalget bestemt modsat sig dette, og jeg er derfor gaaet ind paa — naturligvis naar der højtærede Formand vil gøre det —, at Forslaget efter denne anden Behandling ikke kom videre i denne Rigsdagssamling, idet man til Gengæld har stillet mig i bestemt Udsigt, at den Behandling, Forslaget skal blive Genstand for i dette høje Ting til Efteraaret, skal blive meget kortvarig. Der er endogsaa nævnt, at det skal blive gjort færdigt i Løbet af Oktober Maaned. Første Behandling skulde kunne foretages her med Præsidiets Tilladelse, saa snart Rigsdagen var kommet sammen, uden at der blev nogen Drøftelse af Forslaget ved første Behandling og med en kort Udvalgsbehandling, saaledes at dette Forslag kunde komme til det høje Landsting til Efteraaret eller i hvert Fald paa et tidligt Tidspunkt af den kommende Rigsdagssamling.

Naar jeg saa meget ønsker en Afstemning i dette høje Ting allerede her i Foraaet, er der dertil den Grund, at man langt bedre vil kunne arbejde paa Forslagets Affilering i Justitsministeriet i Sommer, naar man har en Afstemning og derved den klare